

Sygn. akt III AUa 140/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek SSO del. Beata Górka (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2013 r. w Szczecinie

sprawy J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o emeryturę

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 11 grudnia 2012 r. sygn. akt IV U 1219/12

oddala apelację.

SSA Romana Mrotek SSA Anna Polak SSO del. Beata Górka

Sygn. akt III AUa 140/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 sierpnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił ubezpieczonemu J. B. prawa do wcześniejszej emerytury z uwagi na nieudowodnienie wymaganego 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony J. B. odwołał się od wydanej decyzji, wnosząc o zaliczenie do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w (...) Zakładach (...) w K. w okresie od 1 lipca 1971 r. do 31 lipca 1991 r. Jednocześnie na rozprawie w dniu 6 grudnia 2012 r. pełnomocnik ubezpieczonego wniósł o zaliczenie zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w K. od 26 lutego 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. do pracy w szczególnych warunkach.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z argumentacją jak w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2012r. Sąd Okręgowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Ubezpieczony J. B. (ur. (...)), w dniu 28.08.2012 r. złożył wniosek do organu rentowego w sprawie przyznania prawa do wcześniejszej emerytury.

Organ rentowy przyjął, że na dzień zgłoszenia wniosku ubezpieczony ukończył 60 lat, rozwiązał stosunek pracy, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, a na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił 27 lat, 5 miesięcy i 8 dni, w tym żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Decyzją z dnia 30 sierpnia 2012 r. organ rentowy odmówił przyznania ubezpieczonemu wnioskowanego świadczenia z uwagi na brak wymaganego 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony J. B. był zatrudniony w (...) Zakładach (...) w K. w okresie od 1 lipca 1971 r. do 31 lipca 1991 r. początkowo na stanowisku stażysty, a od 12 stycznia 1974 r. do 25 listopada 1975 r. na stanowisku surowcowego, następnie korzystał ze zwolnień lekarskich z tytułu wypadku przy pracy a od 1 czerwca 1976 r. do października 1976 r. był zatrudniony na stanowisku samodzielnego ekonomisty i od 1 października 1976 r. do 30 czerwca 1980 r. na stanowisku starszego referenta ds. wentylacji i klimatyzacji, oraz od 1 lipca 1980 r. do 31 lipca 1991 r. na stanowisku brygadzysty przy odziarnianiu nasion.

W okresie od 27 grudnia 1973 r. do 12 stycznia 1974 r. ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową.

Do obowiązków ubezpieczonego na stanowisku starszego referenta ds. wentylacji i klimatyzacji w okresie od 1 października 1976 r. do 30 czerwca 1980 r. należało między innymi: kierowanie działalnością w zakresie planowania, organizacji, nadzoru, kontroli i analizy pracy urządzeń takich jak: instalacji odpylających, instalacji transportów pneumatycznych, instalacji nawiewnej /nagrzewczej/, oraz wyciągowej, klimatyzacji itp., oraz nadzór nad ich obsługą, konserwacją i remontami dla utrzymania tych urządzeń w stałej gotowości ruchowej; prowadzenie nadzoru technicznego robót remontach tych urządzeń, ustalanie wytycznych do rekonstrukcji i modernizacji tych urządzeń; opracowywanie planów zaopatrzenia części zamiennych, zamawianie potrzebnych urządzeń, współpraca z organami kontroli środowiska; opracowywanie szczegółowych instrukcji eksploatacji i obsługi urządzeń; udział w komisjach awaryjnych; ustalanie wspólnie z przedstawicielami biur projektowych z zakresu dokumentacji technicznej w sprawach remontu, wymiany, modernizacji i doskonalenia procesów pracy; współpraca z komórką bhp, zakładową służbą p. pożarową w zakresie bezpieczeństwa pożarowego w zakładzie; rozwijanie ruchu racjonalizatorskiego; współudział w opracowywaniu planów i programów doształcania i doskonalenia kwalifikacji zawodowych pracowników, występowanie z wnioskiem o zwolnienie lub przeniesienie pracowników nie wywiązujących się ze swych obowiązków, z wnioskiem o awansowanie pracowników, o udzielanie nagród i premii oraz wyróżnień itp. Natomiast do obowiązków ubezpieczonego na stanowisku brygadzysty w okresie od 1 lipca 1980 r. do 31 lipca 1991 r. należało przydzielanie pracy podległym pracownikom, zapewnianie materiału do produkcji, sporządzanie raportów dotyczących pracy podległych pracowników, ocena pracowników, wnioskowanie odnośnie nagród i premii dla podległych pracowników itp.

Do obowiązków ubezpieczonego w okresie zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w K. w okresie od 7 września 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. należało ustawianie przez ok. 3 godzin dziennie linii produkcyjnych, nalewanie oleju silnikowego do pojemników 5 l i mniejszych za pomocą maszyny tzw. „nalewarki”, naklejanie etykietek na te pojemniki, ustawianie wagi, transport tych pojemników na zewnątrz zakładu, ich załadunek, wykonywanie czynności administracyjnych itp.

Dalej Sąd Okręgowy wskazał, iż zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Przy czym emerytura w wieku obniżonym przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Przy ustalaniu zaś podstawy obliczenia emerytury ubezpieczonego, który złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa, składki na ubezpieczenie emerytalne, zaewidencjonowane na jego koncie w Zakładzie, zwiększa się przez pomnożenie wskaźnikiem korygującym 19, 52/12, 22, stanowiącym stosunek pełnej wysokości składki na ubezpieczenie emerytalne do wysokości zaewidencjonowanej na koncie ubezpieczonego w Zakładzie.

Jednocześnie zgodnie z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. W myśl natomiast § 4 cytowanego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący dla mężczyzn 60 lat,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia 25 lat w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Kontynuując rozważania Sąd meriti wskazał, iż bezspornym jest, że stanowiska pracy ubezpieczonego w okresie zatrudnienia w (...) Zakładach (...) tj. stażysty, surowcowego, samodzielnego ekonomisty, starszego referenta ds. wentylacji i klimatyzacji, brygadzisty nie są wymienione w wykazie A w wyżej cytowanym rozporządzeniu. Jednocześnie sąd pierwszej instancji odniósł je do prac wymienionych w wykazie A w dziale XIV pkt 24, o co wnosił pełnomocnik ubezpieczonego. Z ustaleń sądu wynika, że w wykazie A dziale XIV pkt 24 wymienione rzeczywiście są prace w szczególnych warunkach jak kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko - techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, ale aby prace wykonywane przez ubezpieczonego mogły zostać zliczone do prac tam wymienionych, musiałyby stanowić dozór techniczny nad pracami wymienionymi w wykazie. Nadto Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, iż ubezpieczony choć był zatrudniony w (...) Zakładach (...) w K. w pełnym wymiarze czasu pracy, to oprócz czynności związanych z nadzorowaniem zwłaszcza w okresie od 1 października 1976 r. do 31 lipca 1991 r. wykonywał też inne czynności a mianowicie administracyjno – biurowe, co jednoznacznie wynika z zakresu jego obowiązków i z zeznań świadka L. O.. Zatem część pracy w spornym okresie pochłaniały czynności administracyjno - biurowe, co zresztą jest charakterystyczne dla stanowisk kierowniczych. W tej sytuacji tego okresu zatrudnienia ubezpieczonego, nie można uznać za pracę w szczególnych warunkach. Prace wymienione w dziale XIV pkt 24 muszą być wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, co nie miało miejsca w przypadku ubezpieczonego.

Zdaniem sądu pierwszej instancji okres zatrudnienia ubezpieczonego od 26.02.1993 r. do 01.01.1999 r. w (...)w Spółce z o.o. w K. na stanowisku operatora maszyn, również nie mógł być uwzględniony do stażu pracy w szczególnych warunkach, albowiem stanowisko to i zakres wykonywanych prac, nie mieściły się w dziale IV pkt 19 w wykazie A w/w rozporządzenia dotyczącym przetwórstwa, magazynowania, przepompowywania, przeładunku, transportu oraz dystrybucji ropy naftowej i jej produktów, jak sugerował to pełnomocnik ubezpieczonego.

Zdaniem Sądu rozstrzygającego ubezpieczony nie wykonywał w spornym okresie prac w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Reasumując sąd pierwszej instancji podniósł, iż o uprawnieniu do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych decyduje łącznie spełnienie przez pracownika wszystkich warunków określonych w tym przepisie, a nie jego przekonanie, że charakter lub warunki pracy wystarczą do uznania jej za wykonywaną w szczególnych warunkach (por. wyrok SN z 21 listopada 2001. II UKN 598/100). Skoro zatem ubezpieczony nie legitymuje się co najmniej 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, to nie spełnia wszystkich przesłanek wymienionych w art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych warunkujących prawo do wcześniejszej emerytury.

Apelację od wyroku wniósł pełnomocnik ubezpieczonego, który wydanemu rozstrzygnięciu zarzucił:

1. n aruszenie § 2 ust .2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. (Dz.U .1983.8.43 ze zm.) poprzez przyjęcie, że wykonywanie przez pracownika pełniącego obowiązki brygadzysty pewnych obowiązków o charakterze biurowo-administracyjnym wyłącza możliwość uznania takiej pracy za pracę wykonywaną stale i pełnym wymiarze w szczególnych warunkach,

2. n aruszenie § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U .1983.8.43 ze zm.) poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie oraz przyjęcie, że praca polegająca na konfekcjonowaniu oleju silnikowego nie jest pracą w szczególnych warunkach.

Tak podnosząc, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie odwołania i przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury oraz zasądzenie na rzecz ubezpieczonego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Nadto wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów tj.: oświadczenia L. O. z dnia 29 stycznia 2013 r. i oświadczenia R. D. z dnia 29 stycznia 2013 r., na okoliczność warunków zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Zakładach (...) w charakterze referenta ds. wentylacji i klimatyzacji, a także przeprowadzenie dowodu z dokumentu tj.: oświadczenia K. M. z dnia 29 stycznia 2013 r. na okoliczność warunków zatrudnienia ubezpieczonego w (...) sp. z o.o. w K.

Organ rentowy nie ustosunkował się do apelacji ubezpieczonego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja ubezpieczonego okazała się nieuzasadniona.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i przyjmuje je za podstawę własnego rozstrzygnięcia. Podziela również przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy ocenę dowodów, jako nienaruszającą ram zakreślonych art. 233 § 1 k.p.c. Ocena ta jest logiczna, przekonująca i znajduje pełne oparcie w przeprowadzonych dowodach. Wbrew zarzutom apelacji Sąd Okręgowy niewadliwie ukształtował podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. Sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału zachodzi, bowiem jedynie wtedy, gdy powstaje dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do jakiej dochodzi sąd na jego podstawie. Ze sprzecznością mamy do czynienia wówczas, gdy z treści dowodu wynika, co innego niż przyjął sąd, gdy pewnego dowodu nie uwzględniono przy ocenie, gdy sąd przyjął pewne fakty za ustalone, mimo że nie zostały one w ogóle lub niedostatecznie potwierdzone, gdy Sąd uznał pewne fakty za nieudowodnione, mimo że były ku temu podstawy oraz, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego rozumowania, co oznacza, że Sąd wyprowadza błędny logicznie wniosek z ustalonych przez

siebie okoliczności. Należy przy tym mieć na względzie, że w granicach swobodnej oceny dowodów sąd zobowiązany jest również do przeprowadzenia selekcji dowodów, tj. dokonania wyboru tych, na których się oparł i ewentualnego odrzucenia innych, którym odmówił wiarygodności. Ponadto, jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., sygn. II CKN 817/00).

Sąd Apelacyjny w pełni podziela także ocenę prawną, jakiej dokonał Sąd pierwszej instancji, uznaje ją za wyczerpującą, a tym samym nie ma potrzeby powtarzać w całości trafnego wyводу prawnego.

Przedmiotem sporu w sprawie była kwestia spełnienia przez wnioskodawcę przesłanek wymaganych do uzyskania prawa do emerytury w obniżonym wieku, na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.).

Należy przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Innymi słowy decydująca przy analizie charakteru pracy ubezpieczonej jest możliwość jej zakwalifikowania pod jedną z pozycji wspomnianego załącznika do rozporządzenia.

Ponadto w świetle art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS pracami w szczególnych warunkach nie są wszelkie prace wykonywane w narażeniu na kontakt z niekorzystnymi dla zdrowia pracownika czynnikami, lecz jedynie takie, które zostały rodzajowo wymienione w powołanym rozporządzeniu na co wskazuje przepis § 1 ust. 1 tego rozporządzenia stanowiący, że akt ten ma zastosowanie do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Przyznając zatem rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. zasadniczą rolę w kwalifikowaniu prac w szczególnych warunkach należy podkreślić, że w świetle przepisów wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia, wyodrębnienie prac ma charakter stanowiskowo-branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono bowiem konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do obniżonego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej prac nie jest przypadkowy, albowiem specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu i branż determinuje charakter świadczonych w nich prac oraz warunki w jakich są wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie jest zatem możliwe dowolne i swobodne wiązanie konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 r. II UK 21/10).

Bezspornym jest, że ubezpieczony był zatrudniony w okresie od 1 lipca 1971 r. do 31 lipca 1991 r., w (...) Zakładach (...) początkowo na stanowisku stażysty, a następnie surowcowego, samodzielnego ekonomisty, st. referenta ds. wentylacji o klimatyzacji i na koniec brygadzysty przy odziarnianiu nasion (świadcstwo pracy z dnia 31 lipca 1991 r., k- 2 akt osobowych ubezpieczonego z (...)). Jednak nie można prac tych, jak prawidłowo wskazał Sąd pierwszej instancji, zakwalifikować do prac w szczególnych warunkach zaliczanych do prac wskazanych pod pozycją 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. – tj. kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane były prace wymienione, albowiem w spornym okresie oprócz czynności związanych stricte z nadzorem i kontrolą, ubezpieczony wykonywał także inne czynności, w tym administracyjno-biurowe, co wynika z zakresu jego obowiązków i zeznań świadków L.

O.. Do obowiązków ubezpieczonego na stanowisku starszego referenta technicznego, które to zajmował w okresie od 1 października 1976 r., do 30 czerwca 1980 r. - zgodnie z zakresem obowiązków st. referenta technicznego - należały oprócz czynności związanych z nadzorem, kontrolą także czynności biurowe wymienione w pkt 3 m.in. opracowywanie planów zaopatrzenia części zamiennych oraz zamawianie potrzebnych urządzeń, opracowywanie szczegółowych instrukcji eksploatacji i obsługi urządzeń, utrzymywanie na bieżąco aktualnej ewidencji posiadanych urządzeń - dokumentacji, kartotek oraz udzielanie opinii o pracownikach niezbędnych do oceny ich kwalifikacji i przydatności do pracy, występowanie z wnioskiem o awans, zwolnienie lub przeniesienie, zwolnienie na wykonywanie pracy w godzinach nadliczbowych, o czym stanowi pkt 5 zakresu obowiązków (k- 30). Również w trakcie pracy na stanowisku brygadzysty w okresie od 1 lipca 1980 r., do 31 lipca 1991 r., a co wynika bezpośrednio z zeznań świadka L. O. ubezpieczony wykonywał także pracę administracyjną, jak sporządzanie raportów dotyczących pracy podległych pracowników i osiągniętych przez nich wyników, czy też zaliczał pracę akordową pracowników (k-35).

O ile więc stosując bardzo korzystną dla ubezpieczonego interpretację można byłoby przyjąć, iż wykonując prace w P. w ramach części czasu pracy wykonywał czynności związane z nadzorem i kontrolą, to jak wskazano powyżej nie czynił tego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, bowiem w trakcie część wykonywanych przez niego czynności, nie był narażony na szkodliwe czynniki w rozumieniu art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach. Taka praca nie odpowiada więc kryterium pracy o znacznej szkodliwości dla zdrowia, czy o znacznym stopniu uciążliwości. Obowiązki ubezpieczonego nie sprowadzały się zatem jedynie lub w większości do czynności kontrolno – nadzorczych w zakładzie pracy, jak też nie były wykonywane w takim zamkniętym pomieszczeniu (tj. oddziale czy wydziale) w którym byłby bezpośrednio narażony na opary, pyły i inne czynniki szkodliwe związane z pracami podległych mu pracowników. Podkreślić również należy i to wbrew stanowisku apelującego, że jednym z koniecznych warunków jest, aby praca w szczególnych warunkach wykonywana była stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie), w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z 1983 r. (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325; z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75 i z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/08, LEX nr 528152). Takie stanowisko ugruntowane jest także w orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie o czym świadczy chociażby wyrok z dnia 7 listopada 2012 r., sygn. akt II AUa 451/12.

Bezsprzecznie, organizacyjno - kadrowo - zarządcze działania ubezpieczonego, uniemożliwiają stwierdzenie, aby mógł jednocześnie w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywać pracę bezpośrednio przy stanowiskach pracy w szczególnych warunkach.

Odnosząc się do drugiego ze spornych okresów pracy ubezpieczonego a mianowicie pracy w (...) Spółka z o.o. w K. na stanowisku operatora maszyn, to jakkolwiek Sąd Odwoławczy mógłby uzupełnić w tym zakresie materiał dowodowy, o co wnosił pełnomocnik ubezpieczonego, celem rozważenia zaliczenia tego okresu do prac mieszczących się w dziale IV pkt 19 wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., to uwzględniając okres pracy ubezpieczonego w tej spółce tj. od 26 lutego 1993 r. do 1 stycznia 1999 r. to i tak nic by to nie zmieniło w sytuacji ubezpieczonego, albowiem sporny okres wynosi zaledwie 6 lat i 56 dni, zamiast wymaganych 15 lat.

Reasumując, zdaniem sądu odwoławczego, w niniejszej sprawie nie została wykazana i tym samym spełniona przesłanka udokumentowania 15 lat pracy w szczególnych warunkach, co czyni niemożliwym uwzględnienie apelacji i zmiany rozstrzygnięcia w kierunku pożądanym przez skarżącego.

Mając na uwadze dokonane ustalenia i ocenę prawną Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną.

SSA Romana Mrotek SSA Anna Polak del. SSO Beata Górka